

[Gerda Møller.]

jo, fordi de lige er gået ud af styrelsesorganerne, alle de studerende på Roskilde universitet — Marianne Birkmose, Søren Viemose og Hans Chr. Viemose, beskæftiger sig med, hvordan vi kommer videre, først og fremmest på deres præmisser, ikke ud fra de intentioner, som ministeren har.

Det 3 mands rektorat, der nu skal fungere på RUC, får meget store beføjelser og dermed stor magt. De skal selvfølgelig have betaling for arbejdet, de skal have stillet akademisk medhjælp til rådighed og i et vist omfang have rejse- og opholdsudgift betalt, i hvert fald for de to, der bor uden for København — jeg tror, det er i Jylland og Odense.

Ministeren regner med, at det vil koste staten 1 mill. kr. om året i hvert fald, så det kan altså snige sig op til 4 mill. kr. i den tid, rektoratet formentlig kommer til at fungere. Jeg har altså ret i, at RUC er et dyrt eksperiment.

Ansvar for, at dette eksperiment kan lykkes, må være ministerens, og man må håbe, som der også er givet udtryk for fra anden side, at ministeren har fundet de rette personer.

Vi i det konservative folkeparti føler os ikke overbevist om, at ministerens foranstaltninger vil hjælpe. Jeg synes, det også ligesom skinnede igennem både den radikale ordførers tale og venstres ordførers tale; i hvert fald gav de udtryk for, at de håbede, at disse tre personer kan leve op til ansvaret.

Vi tror, man på et eller andet tidspunkt kommer til at følge vort forslag om at afvikle Roskilde universitetscenter og lægge det ind under Københavns universitet, således som også en af professorerne ved Roskilde universitetscenter, professoren i kemi, hr. Rassing, mener er det eneste rigtige i den nuværende situation.

Vi må derfor undlade at stemme for ministerens forslag, og vi undlader også at stemme vedrørende de ændringsforslag, som ligger både fra fremskridtspartiet og fra ministeren.

Morten Lange (SF):

Så er der ved at blive skrevet endnu et kapitel i Roskilde universitetscenters stormrige historie. Når man engang får disse kapitler lagt sammen og følger dette ind i

det, så vil man måske nok opdage, at et flertal af de problemer, som har tårnet sig op omkring dette meget spændende og stor-slåede eksperiment, i virkeligheden er politisk skabt fra folketing og ministerium.

Det forekommer også at være typisk for denne lidt panikagtige handling, man nu er i færd med at foretage, at det var ikke større problemer, der har været rejst, end at et sikkert centralstyre skulle kunne have givet den vejledning vedrørende problemernes løsning, som havde sikret, at vi ikke her skulle blive nødt til at tilsidesætte de love, vi selv har givet.

I sit princip og i sin karakter er den fuldmagtslov, vi her giver, fuldstændig enestående i dansk lovgivning, heldigvis. Jeg går ud fra, at ministeren kun har taget dette skridt med et tungt hjerte, og jeg vil gerne komme med et par enkelte, håbefulde eller forhåbningsfulde bemærkninger ved denne behandling. Jeg har forstået ministeren sådan, at hun trods disse diktatoriske indgreb i styringen stadig væk har til hensigt — og har givet sine tre eksterne rektorkollegie-medlemmer en sådan instruks, at meningen med deres arbejde er — at Roskilde universitet skal videreføres efter de ideer og hovedplaner, hvad angår form og indhold, som vi hidtil har set som typiske. Altså, man vil forsøge at videreføre eksperimentet, som i realiteten har så store demokratiske indslag, under en diktatorisk ledelse.

Jeg anser ikke metoden for at være hverken heldig eller ønskelig, men jeg vil dog sige, at det er i hvert fald en formildelse i forhold til det forslag, vi just har afvist, som gik ud på at forære Roskilde universitet som en slags for tidlig julegave til Københavns universitet uden nogen forskrifter for, hvorledes et sådant arbejde skulle videreføres. Men bare det, at et sådant forslag kan fremsættes, gør det klart, hvor kaotisk den politiske styring har været over for dette nydannede universitet.

Vi har set ministerens forslag til eksternt rektorat, og det ville jo være skarnagtigt, om vi var så, skal vi sige hårdkogte, at vi ønskede, rektoratet ville brække sin hals undervejs. Det var fristende. Men jeg må indrømme, at jeg sætter eksperimenter inden for universitetsverdenen så højt, at selv når man fra politisk hold bliver nødt til at korrigere egne fejltagelser på en demokratisk